

ДОКАЗИ ДА КУР'АН НИЈЕ ДЕЛО ПОСЛАНИКА МУХАММЕДА

<Српски – Serbian – صربي >

др. Абдуллах ибн Ахмед ел-Хувејл

Превод: Амра Дацић

Рецензија: Љубица Јовановић

إثبات أن القرآن ليس من عند محمد صلى الله

عليه وسلم

د. عبد الله بن أحمد الحويل

ترجمة: عمرة داتسيتش

يوفانوفيتس مراجعة: ليويتسا

Докази да Кур'ан¹ није дело Посланика Мухаммеда, мир над њим

Неки су људи уверени да је Кур'ан Мухаммедово, нека су Божији благослов и мир над њим, ауторско дело, што може да се сматра једном од најстаријих оптужби изречених на рачун Кур'ана, а о којој сам Кур'ан каже:

„Када Ми ајет² докинемо другим - а Аллах³ најбоље зна што објављује - они говоре: 'Ти само

¹ Кур'ан је арапска реч која је изведена из глагола читати. У термилошкоком значењу Кур'ан је Божији говор објављен последњем Божијем посланику, Мухаммеду, мир над њим, на арапском језику преко анђела Џибрила (Гаврила), записан је у збиркама, његово читање представља богослужење, а његови изрази и значења су наднаравни. Кур'ан је последња Божија објава и упута целом човечанству.

² Ајет је арапска реч која у језичком смислу значи *знак, чудо, пример*. У термилошкоком значењу ајет се односи на одломак из Кур'ана (последње Божије објаве). Сваки ајет у Кур'ану је Божија реч, и у њима су докази за разумом обдарене.

³ Аллах је арапска реч која означава властито име Једног, Јединог, Истинског Бога који је јединствен у свему и није никакав назив за неког посебног Бога муслимана. Корен овог имена је у речи 'илах' која у арапском језику значи бог или божанство, било оно истинито или лажно. Додавањем одређеног члана 'Ел', добија се реч 'Ел-Илах' која је основа имена 'Аллах' којим се означава Један, Једини, Истински Бог који постоји, Створитељ и Господар свега, Једини Који заслужује да се обожава и Једини Кога Његови робови истински обожавају. Сва божанства мимо њега су лажна. Узвишени Бог у исламу има мноштво лепих имена, а име Аллах пућује на сва остала Божија лепа имена. Хришћани и Јевреји који говоре

измишљаш!' А није тако, него већина њих не зна.“
(Кур'ан, Пчела, 101)

Тј. износиш лажи на Бога.

О томе говоре и следећи ајети (одломци):

„Они који не верују говоре: 'Ово није ништа друго до велика лаж коју он измишља, а у томе му и други људи помажу' - и чине неправду и потвору.“
(Кур'ан, Ел-Фуркан, 4)

„А они говоре: 'Он је измишља!' Не, она је истина од Господара твога да опомињеш народ којем пре тебе није дошао нико да га опомиње, да би ишао Правим путем.“ (Кур'ан, Падање ничице, 3)

„Износи ли он о Богу лажи или је луд? Ниједно, већ ће они који у онај свет неће да верују на муци бити и у заблуди су великој.“ (Кур'ан, Себе', 8)

„Кад им се Наши⁴ јасни ајети казују, они говоре: 'Овај човек само хоће да вас одврати од онога чему су ваши преци ибадет⁵ чинели, и говоре: 'Ово није ништа

арапским језиком исто тако Бога називају Аллах и то име користе у Библији.

⁴ У арапском језику постоје два типа плурала (множине). Први плурал је нумерички, односи се на нешто чија количина је више од један. Други је плурал поштовања. Када Узвишени Бог говори о Себи у Кур'ану, понекад користи арапску заменицу у множини као плурал поштовања.

⁵ Ибадет (обожавање, богослужје) у језичком смислу представља понизност и скрушеност (према Богу). У терминолошком значењу ибадет је назив за све оно што Узвишени Бог воли и са чиме је задовољан од речи и дела, јавних и тајних. Дакле, ибадет је обожавање Бога кроз покорност у

друго него измишљена лаж!' А они који не верују говоре о Истини када им долази: 'Ово није ништа друго него очито врачање!'" (Кур'ан, Себе', 43)

Оспораваоци божанског порекла Кур'ана, до данашњих дана, упорно понављају ову сумњу, а већина хришћана не верује у то да је Кур'ан од Бога. У наставку доносимо изјаве истакнутих хришћанских филозофа и ориенталиста, које потврђују претходну констатацију.

У енциклопедији Ислама се наводи: „Кур'ан није Божија књига.“⁶

Херберт Џорџ Велс⁷ каже: „Мухаммед, лично, је написао Кур'ан.“⁸

Јулиус Велхаусен⁹ (1844 -1918) рекао је: „Кур'ан је Мухаммедово дело.“¹⁰

ономе што је Он наредио и остављање онога што је забранио. Три су темеља ибадета: љубав, страх и нада. Услови исправности ибадета и његовог примања су: искреност – да то дело буде само ради Бога, и исправност – да то дело буде у складу са праксом последњег Божијег посланика, Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Ибадет се упућује само Узвишеном Богу.

⁶ Ел-Искату фи менахиџил-мустешрикин, стр. 47, др. Шевки Ебу Халил, Дарул-фикри ел-му'асир, Бејрут, прво издање, 1995. година.

⁷ Херберт Џорџ Велс (1866 - 1946) је познати британски књижевник и писац. Године 1888. постигао је бакалурат из знаности, након чега је неколико година радио као помоћни учитељ у основној школи. Врло брзо је напустио учитељску професију и посветио се писању. Био је познат по причама које су се заснивале на књижевничкој машти. Његово најпознатије дело је књига „The Outline of History“ / „Обрис повести“.

⁸ „The Outline of History“, 3/626.

Сличну изјаву дао је и Густав Ле Бон¹¹, који је рекао: „да је Мухаммед аутор Кур'ана.“¹²

Дерменгхем¹³ описује Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, као уметника и песника, који размишља о природи, а затим своје импресије претаче у једну прелепу литерарну целину, и у том смислу каже:

„Ове звезде што у летњим пустињским ноћима јарко сјаје, толико да човек помисли да чује њихове зраке, као да су песма ужарене ватре. Уистину, у космосу постоје путокази за оне који размишљају, а у свету постоји тајновито, штавише цели космос је једна велика тајновитост. Није ли довољно да човек само отвори очи и

⁹ Јулиус Веллхаусен је немачки историчар који је писао о историји јудаизма, и првим вековима Ислама. Познат је и по свом критичком осврту на Стари завет. Радио је као редовни професор теологије на Универзитету Греифсвалд, а касније и на Универзитету Халле на Катедри за оријенталне језике. Обављао је разне функције на великом броју универзитета, све до одласка у пензију 1913. Написао је следеће књиге: „Prolegomena zur Geschichte Israels“, „Muhammed in Medina“, „Reste arabischen Heidentums, Das arabische Reich und sein Sturz“.

¹⁰ The Arab Kingdom and its Fall / Историја арапске државе и њен пад, 8.

¹¹ Густаве Ле Бон (1841 - 1931) је француски социопсихолог и историчар. Посебну пажњу у својим књигама посветио је источњачким цивилизацијама. Аутор је неколико познатих дела као што су „Цивилизација Арапа“, „Цивилизација“ и друге књиге.

¹² „Цивилизација Арапа“, 111.

¹³ Француски оријенталист који је дуго година радио као управник библиотеке „Ел-Џезаир“. О посланику Мухаммеду, мир над њим, написао је две књиге: „Послаников живот“ и „Мухаммед и исламска традиција“.

погледа, приближи уши и послуша, и открије истину и чује вечни говор, међутим људи имају очи којима не виде и уши којима не чују. Али, он је веровао да чује и види оно што други нису могли да виде и чују, јер његово искрено срце је испуњено вером у Бога, а да ли ти је, за прихватање оностраног, потребно ишта више осим чврстог веровања.¹⁴

Немачки филозоф Теодор Нулдке¹⁵ феномен Мухаммедовог, мир над њим, посланства појашњава на следећи начин:

„Његово посланство је више продукт афективних привиђења (визија) и изравних осетилних надахнућа него што је то продукт зрелог ума. Само снагом своје памети успео је да надвиси своје противнике, али је и поред тога беспоговорно веровао да његови унутрашњи осећаји уствари долазе од Бога.“¹⁶

¹⁴ „Ел-Кур'ану вел-мустешрикун“, др. Ет-Тухами Накре, 28.

¹⁵ Теодор Нулдке (1836. - 1931.) је без сумње прво име међу немачким оријенталистима. Био је добар познаваоц семитских језика (арапски, хебрејски и сирјанијски), а познавао је и многе друге језике. Његова прва докторска дисертација, коју је одбранио 1856., носила је наслов „Историја Кур'ана“. Његову пажњу посебно су пленили источњачки рукописи, које је темељно проучавао и анализирао. Али и поред те чињенице, никада није боравио у арапском свету. На Килском универзитету држао је катедру за семитске језике, а обављао је и друге функције.

¹⁶ „Араул-мустешрикин хавлел-Кур'анил-керими ве тефсирихи“, др. Омер ибн Ибрахим Ридван (1/387.), према књизи „Историја Кур'ана“, Нулдке, 1/5.

Мишљења оријенталиста и других оспораваоца божанске нарави Кур'ана о објави, могу да се сажму у неколико следећих тачака:

- чулно надахнуће;
- продукт афективних стања;
- утицај природних фактора, као што је сан;
- душевно-умне вежбе;
- магија и врачартво;
- обузетост злим духовима и хистерија.¹⁷

Мишљење Насра Ебу Зејда који је рекао да Кур'ан припада свеукупној људској култури.¹⁸

Одговор на ове дилеме

1 - На самом почетку треба да истакнемо да је Узвишени Бог дао јасан и недвосмислен суд о овом питању:

„Овај Кур'ан није измишљен, од Бога је - он потврђује истинитост претходних објава и објашњава прописе; у њега нема сумње, од Господара светова је!“
(Кур'ан, Јунус/Јона, 37)

У коментару овог одломка, коментатор Кур'ана, Ибн Кесир каже:

¹⁷ „Араул-мустешрикин хавлел-Кур'анил-керими ве тефсирихи“, др. Омер ибн Ибрахим Ридван (1/381.).

¹⁸ „Мефхумун-насси“, Наср Ебу Зејд, 27.

„Ово је доказ чудесне недостижности и наднаравности Кур'ана, и да човек није у стању да састави ни десет сура (поглавља) сличних Кур'ану, нити једно поглавље попут њега, јер је по својој речитости и реторици, садржају и лепоти, и обухватањем великих и обимних значења, корисних на овом свету и Будућем, немогуће да буде осим од Бога, којем није ништа слично у Његовом бићу, нити Његовим својствима, нити Његовим делима и Његовим речима; Његов говор није сличи говору створења, зато је Узвишени Бог рекао: **'Овај Кур'ан није измишљен, од Бога је'**, тј. овај Кур'ан могућ је само од Бога, и он није сличан људском говору. **'Он потврђује истинитост претходних објава'**, тј. од претходних књига, и њихов је заштитник и објашњава шта је ушло у њих од искривљивања, интерпретације и мењања.

А речи Узвишеног: **'И објашњава прописе, у њега нема сумње, од Господара светова је'**, тј. објашњава прописе, дозвољеног и забрањеног, јасно потпуно довољно и истинито без имало сумње, од Бога је, Господара светова, као што се наводи у предаји Ел-Хариса ел-'Авера, а он од Алије ибн Еби Талиба да је рекао: 'У њему је вест о онима пре вас и онима после вас и комплетан закон, тј. вест о ономе што је прошло и шта ће да дође, али и законски прописи које Бог воли и са којима је задовољан, а везани су за међуљудске спорове.'¹⁹

„Општепозната је чињеница да је Кур'ан објављен човеку арапског порекла који није знао ни да чита ни да пише, рођеном у Мекки у шестом веку по рођењу Исуса,

¹⁹ „Тефсир Ибн Кесир“, 2/417.

мир над њим, и да је његово име било Мухаммед ибн Абдуллах ибн Абдул-Мутталиб, нека су над њим и његовом породицом Божији мир и благослов. У овоме се слажу верници и агностици, јер је то нешто што је толико укореењено у људској историји и за шта постоји толико историјских доказа, да је једноставно немогуће изразити било какву сумњу у погледу тога. Надаље, од кога је Мухаммед преузео Кур'ан? Да ли га је сам написао или је имао учитеља? И ко је уопште тај учитељ? У Кур'ану читамо да Кур'ан није човеково дело, него је: **'казивање Изасланика племенитог, моћног, од Господара свемира цењеног, коме се други потчињавају, тамо поузданог!'** (Кур'ан, Престанак сјаја, 19-21)

Тј. Цибрил (анђео Гаврило), мир над њим, који га је преузео изравно од Узвиешног Бога, а затим га је он, на чистом арапском језику, спустио на срце нашег посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, од анђела Гаврила је дословно преузео Кур'ан као што ученик преузима лекцију од свога учитеља. Његово је једино било да га разуме и научи напамет, а затим да га пренесе људима, појасни и прокоментарише и на крају пренесе у праксу. Није смео да се дотиче његовог првотног језичког израза и смисла (значања). То је била само објава која му се објављује. О томе Кур'ан каже:

„Кад им ниједан ајет не донесеш, они говоре: 'Зашто га сам не измислиш!' - Реци: 'Ја следим само оно што ми Господар мој објављује. Ово су јасни докази од Господара вашег и упутство и милост за људе који верују.'“ (Кур'ан, Бедеми, 203)

И каже:

„А кад им се казују одломци Наши, који су јасни, онда говоре они који не верују да ће пред Нас стати: 'Донеси ти какав други Кур'ан или га измени!' - Реци: 'Незамисливо је да га ја сам од себе мењам, ја следим само оно што ми се објављује, ја се бојим - ако будем непослушан своме Господару - патње на Великом дану.'“
(Кур'ан, Јунус/Јона, 15)

Постоје и други одломци који потврђују непромењиви значењски (смисаони) аспект објаве, док о језичком аспекту говоре следећи одломци:

„Објављујемо је као Кур'ан на арапском језику да бисте разумели.“ (Кур'ан, Јусуф/Јосиф, 2)

„Ми ћемо те научити да изговараш па ништа нећеш заборавити.“ (Кур'ан, Свевишњи, 6)

„Не изговарај Кур'ан језиком својим да би га што пре запамтио, Ми смо дужни да га саберемо да би га ти читао. А када га читамо, ти прати читање његово, а после, Ми смо дужни да га објаснимо.“ (Кур'ан, Смак света, 16-19)

Потом и наредбе: 'читај'²⁰, 'казуј'²¹ и 'и изговарај Кур'ан пажљиво.'²²

Погледај само како се Кур'ан прецизно изражава о рецитовању (читању) Кур'ана, користећи при томе појмове

²⁰ Кур'ан, поглавље Угрушак, одломак 1.

²¹ Кур'ан, поглавље Пећина, одломак 27.

²² Кур'ан, поглавље Умотани, одломак 4.

ел-кирае (читање), ел-икра' (изговор), ет-тилаве (казивање), ет-тертил (пажљиво изговарање), тахрикул-лисан (покретање језика), и појашњава да је Кур'ан објављен на јасном арапском језику, а све то су карактеристике језичког, а не значењског аспекта.

Према томе, Кур'ан је стриктан у негирању било каквог људског, па и посланичког, уплитања у текст и смисао Кур'ана. Кур'ан је од Бога, словом и значењем. Чудно је да и поред тога неким људима треба да доказујемо да Кур'ан није Мухаммедово дело.

2 - Да је Кур'ан, којим случајем, Мухаммедово дело, Арапима не би било тешко да саставе нешто слично њему, а посебно када се у виду има чињеница да је код њих постојала жарка жеља за опонашањем и супротстављањем. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, свакодневно их је позивао да то учине и понављао им је кур'анске одломке, али нико од њих није могао а ни умео да му се супротстави. Разлог те немогућности не крије се у чињеници да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, за разлику од њих, поседовао одређене говорне вештине и квалитете па да је био посебно талентован, јер су имали прилику да се удруже и да заједничким напорима саставе нешто слично Кур'ану, али то се ипак није десило. Заједница је у стању увек да уради већи и квалитетнији посао од појединца. Песма у чијем састављању учествује више песника, по својој лепоти, снази језичког израза и складу, увек је боља од песме коју је саставио само један песник, без обзира на његове списатељске, изражајне и

стилистичке квалитете.²³ Ако меккански идолопоклоници нису били у стању да то као појединци ураде, зашто се нису удружили? Зато што су знали да је тако нешто немогуће, чак и када се удружи цело меканско племе Курејш, сви Арапи, па и сви људи света. Од користи им не би била помоћ свих људи и свих џинна. О томе Узвишени каже:

„Реци: 'Кад би се сви људи и џинни удружили да сачине један овакав Кур'ан, они, као што је он, не би сачинили, па макар једни другима помагали.'“ (Кур'ан, Ноћно путовање, 88)

3 - Посланиково негирање (одрицање) да Кур'ан долази од њега није пука тврдња која је потребна да се поткрепи доказима, него признање по којем се поступа.

У стварности, да постоји судија који суди по правди, он би се задовољио овим признањем и не би тражио било какав други рационални или традиционални доказ, зато што признање није врста тужбе (потраживања) за коју је потребан доказ, него засебан доказ по којем се поступа, и у којем није важно да ли долази од пријатеља или непријатеља. Какву практичну корист би могао да има човек од тврдње да је он врховни ауторитет којем сви

²³ Као пример корисног удруживања могу да се наведу исламске правне академије у којима учењаци заједничким снагама учествују у доношењу правних решења (резолуција) о свим важним друштвеним и политичким питањима, као и западна пракса оснивања стручних комисија (тела) у разним друштвеним областима, чији је задатак да, заједничким напорима, дођу до што квалитетнијих резултата, иновација и достигнућа, које као појединци не би могли да остваре.

морају да се повинују, и ако позива људима да дођу са чудима и натприродним појавама сличним оним његовима, само како би доказао своју супериорност и ауторитативност? Или боље речено, какву практичну корист би могао да има од тога да властите заслуге и квалитете припише некоме другом, и тако прокоцка јединствену прилику да учврсти и ојача своју позицију у друштву, и оствари оно што ниједан други човек није могао да оствари?

Оно што знамо јесте да има књижевника који су склони плагијаторству и крађи туђег блага и наслеђа, скривених и вредних артефаката због којих неће да буду оптужени за крађу. Чак је било и оних који су откопавали гробнице, узимали су скупоцене огртаче и огрнути у њих излазили су међу људе, али нисмо чули да је неко некада своја интелектуална и умна достигнућа приписао некоме другоме! Такав се још није родио.²⁴

4 - Највећи доказ да Кур'ан није Мухаммедово, мир над њим, дело јесте тај што Кур'ан у више случајева износи мишљење супротно Посланиковом, мир над њим.

Ево неких примера:

а. Речи Узвишеног:

„Ниједном веровеснику није допуштено да држи сужње док не извоји победу на Земљи; ви желите пролазна добра овог света, а Аллах жели онај свет. Аллах је силан и мудар. Да није раније Аллахове

²⁴ 'Ен-Небе'ул-азим', Абдуллах Драз, 16.

одредбе, снашла би вас патња велика због онога што сте узели.“ (Кур'ан, Ел-Енфал, 67 - 68)

Ибн Аббас, Бог био задовољан њим, рекао је:

„Причао ми је Омер ибн Ел-Хаттаб, Бог био задовољан њим, и рекао ми је: 'Када је био дан битке на Бедру, Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, погледао је у идолопоклонике којих је било хиљаду, а његових другова само три стотине и деветнаест. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, тада се окренуо према Кибли (у правцу Мекке), испружио је руке и почео је скрушено да дозива свог Господара и да Га моли: 'Боже мој, испуни ми оно што си ми обећао. Боже мој, дај ми оно што си обећао. Боже мој, ако ова скупина муслимана буде уништена, Тебе више неће имати ко да обожава на Земљи!' Непрестано је молио и дозивао је свог Господара испружених руку, окренут према Кибли, толико да му је огртач спао са рамена... Када су муслимани заробили идолопоклонике, Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, обратио се Ебу Бекру и Омеру, Бог био задовољан њима, и упитао је: 'Шта сматрате да треба да урадимо са овим заробљеницима?' Ебу Бекр је рекао: 'Божији Посланиче, они су синови наших стричева и родбине. Сматрам да би требало од њих да узмемо откуп како бисмо оснажили против неверника. Можда их Бог упути, па да приме Ислам.' Потом је Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, упитао: 'Шта ти кажеш, сине Хаттабов?' Рекао је: 'Не, тако ми Бога, Божији Посланиче! Ја се не слажем са оним што предлаже Ебу Бекр. Ја сматрам да

треба да нам омогућиш да их побијемо. Треба да дозволиш Алији да убије Акила, да мени дозволиш па да убијем тог и тог (свога зета). Они су, заиста, вође и идоли неверства.' Међутим, Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, нагињао је ка ономе што је рекао Ебу Бекр, а не ономе што сам ја рекао. Када је свануло, дошао сам и затекао сам Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и Ебу Бекра како седе и плачу. Упитао сам: 'Божији Посланиче, реци због чега плачете ти и твој друг? Па ако могу, плакаћу и ја, а ако не, онда ћу да изгледам као да плачем, због тога што ви плачете.' Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, рекао је: 'Ја плачем због предлога твојих другова да прихвате откуп. Показана ми је патња идолопоклоника, ближе од оног стабла, тј. стабла које се налазило у његовој близини.' Потом је Бог објавио: *'Ниједном веровеснику није допуштено да држи сужње док не извојује победу на Земљи; ви желите пролазна добра овог света, а Аллах жели онај свет. - Аллах је силан и мудар. Да није раније Аллахове одредбе, снашла би вас патња велика због онога што сте узели. Сада једите оно што сте запленили, као допуштено и лепо, и бојте се Аллага. Аллах заиста прашта и милостив је'*, па им је Бог тако дозволио ратни плен.“ (Бележи Муслим)

Размисли мало о овим одломцима и запазићеш чудну ствар: њихово објављивање десило се тек након што су заробљени војници ослобођени и након што је узет откуп од њих. Почињу укором и оспоравањем Посланиковог поступка, а завршавају одобравањем и дозволом ратног

плена. Штавише, овај случај је постао правило за све касније случајеве.²⁵

Да ли је, са психолошког аспекта гледано, могуће да једна те иста особа, у овом случају Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, у кратком временском размаку изговори два потпуно супротна става - укор и одобравање? Свакако, не! Али и да је могуће, онда би у том случају други став представљао поништење првог, и ствар би се вратила на почетак. Шта је то онда могло да наведе Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, да каже нешто што ће, недуго затим, да поништи и на тај начин помути сласт његове касније дозволе? Једино што психолози могу да разумеју из овог случаја јесте да се овде ради о две потпуно различите стране (Божија и људска) и да је ово глас Господара који каже Своме робу: „Погрешио си, али ти опраштам и дозвољавам оно што си претходно урадио без дозволе.“²⁶

б. Речи Узвишеног Бога:

„Нека ти Аллах опрости што си дозволио да изостану, док се ниси уверио који од њих говоре истину, а који лажу.“ (Кур'ан, Покајање, 43)

И Божије речи:

„А кад ти рече ономе коме је Аллах милост даровао, а коме си и ти добро учинио: 'Задржи жену

²⁵ Тј. у свим каснијим ситуацијама владару је било дозвољено да бира између откупа, пуштања затвореника без откупа или погубљења.

²⁶ 'Ен-Небе'ул-азим', 27.

своју и бој се Аллаха!' - у себи си скривао оно што ће Аллах обелоданити и људи си се бојао, а прече је да се Аллаха бојиш. И пошто је Зејд са њом живео и од ње се развео, Ми смо је за тебе удали како се верници не би устручавали више да се жене женама посинака својих кад се они од њих разведу - како Аллах одреди, онако треба да буде.“ (Кур'ан, Савезници, 37)

Месрук, Бог му се смиловао, приповеда: „Седео сам наслоњен код Аише, Бог био задовољан њом, па сам је упитао: 'Да ли је Мухаммед видео свога Господара?' Она је рекла: 'Слављен нека је Аллах (Бог), најежила сам се од тога што си питао! Ебу Аиша, ко буде, од три ствари, о било којој од њих говорио, измислио је на Бога велику лаж.' Упитао сам: 'Које су то ствари?'

Рекла је: 'Ко верује да је Мухаммед видео свог Господара, измислио је велику лаж.'“ Месрук је рекао: „Био сам наслоњен па сам сео и рекао: 'Мајко правоверних, сачекај мало, немој да ме пожурујеш. Зар Узвишени Бог у Кур'ану није рекао: **'Видео га је на обзорју највишем'**²⁷, **'Он га је и други пут видео?!'**²⁸ Аиша, Бог био задовољан њом, рекла је: 'Ја сам била прва од овог уммета (народа) која је питала Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, о томе. Посланик је тада рекао: 'То је био Џибрил (анђео Гаврило), мир над њим. Њега сам само два пута видео у лику у којем је створен. Видео сам га када се спуштао са небеса, својом грандиозношћу затворио је простор између небеса и Земље.'

²⁷ Кур'ан, поглавље Престанак сјаја, одломак 23.

²⁸ Кур'ан, поглавље Звезда, одломак 13.

Затим је рекла: 'Зар ниси чуо да је Узвишени Бог рекао: 'Погледи до Њега не могу допрети, а Он до погледа допире; Он је милостив и упућен у све.'²⁹ Зар ниси чуо да је Бог рекао и ово: 'Ниједном човеку није дато да му се Бог обраћа осим на једном од три начина: надахнућем, или иза застора, или да пошаље изасланика који, Његовом вољом, објављује оно што Он жели. - Он је, заиста, узвишен и мудар!'³⁰

Потом је рекла: 'Ко сматра да Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, није све доставио од Божије Књиге, измислио је велику лаж. Узвишени Бог је рекао: 'О Посланиче, казуј оно што ти се објављује од Господара твога - ако не учиниш, онда ниси доставио посланицу Његову - а Аллах ће те од људи штитити.'³¹ Да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, сакрио и један одломак, онда би сигурно сакрио речи Узвишеног: 'А кад ти рече ономе коме је Бог милост даровао, а коме си и ти добро учинио: 'Задржи жену своју и бој се Аллага!' - у себи си скривао оно што ће Аллах обелоданити и људи си се бојао, а прече је да се Аллага бојиш. И пошто је Зејд са њом живео и од ње се развео, Ми смо је за тебе удали како се верници више не би устручавали да се жене женама посинака својих кад се они од њих разведу - како Аллах одреди, онако треба да буде.'

Рекла је: „Ко верује да може да каже шта ће да буде сутра, измислио је велику лаж.“ Узвишени Бог је рекао:

²⁹ Кур'ан, поглавље Ел-Ен'ам, одломак 103.

³⁰ Кур'ан, поглавље Договарање, одломак 51.

³¹ Кур'ан, поглавље Трпеза, одломак 67.

„Реци: Нико, осим Аллаха, ни на небу ни на Земљи, не зна што ће се догодити; и они не знају када ће оживљени бити.“³² (Бележи Ел-Бухари, 4574; и Муслим, 177)

Енес, Бог био задовољан њиме, рекао је:

„Дошао је Зејд ибн Харис код Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и пожалио му се на своју жену. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, рекао му је: 'Бој се Аллаха и задржи своју жену.' Да је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, сакрио ишта од онога што му се десило, сигурно би сакрио овај случај. Зејнеб се после хвалила пред другим Посланиковим супругама: 'Вас су удале ваше породице, а мене је удао Узвишени Бог, изнад седам небеса.'“ (Бележи Ел-Бухари, 6984)

Износећи доказе Посланикове, мир над њим, истинољубивости и поверљивости, доктор Абдуллах Дераз, Бог му се смисловао, каже:

„Неколико је случајева у којима Кур'ан опонира Посланиковој, мир над њим, нарави и жестоко га кори због дозвољених ствари, а постоје и случајеви у којима Кур'ан утемељује мишљење супротно од онога којег је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, прижељкивао, и мишљење којим се коригује раније усвојени став или дозвољава нешто што Посланик, мир над њим, није волео, па макар се радило о, наизглед, безначајним и споредним стварима. Потврду за то налазимо у следећим одломцима Кур'ана:

³² Кур'ан, поглавље Мрави, одломак ,65.

'О Веровесниче, зашто себи ускраћујеш оно што ти је Аллах дозволио - у настојању да жене своје задовољиш? А Аллах прашта и самилостан је.'³³

'У себи си скривао оно што ће Аллах обелоданити и људи си се бојао, а прече је да се Аллаха бојиш.'³⁴

'Нека ти Аллах опрости што си дозволио да изостану, док се ниси уверио који од њих говоре истину, а који лажу.'³⁵

'Веровеснику и верницима није допуштено да моле опрост за мушрике³⁶, макар им били и род најближи, кад им је јасно да ће они становници Пакла бити.'³⁷

'Ниједном веровеснику није допуштено да држи сужње док не извојује победу на Земљи; ви желите пролазна добра овог света, а Бог жели онај свет. – Бог је силан и мудар. Да није раније Божије одредбе, снашла

³³ Кур'ан, поглавље Забрана, одломак 1.

³⁴ Кур'ан, поглавље Савезници, одломак 37.

³⁵ Кур'ан, поглавље Покајање, одломак 43.

³⁶ Мушриком се назива особа која чини ширк. Ширк у језичком смислу значи *приписивање, изједначавање и упоређивање*. У термилошком смислу ширк представља обожавање неког другог мимо Бога преписујући му оно што је својствено само Богу. Ширк се због тога назива и многобоштвом, и то је највећи грех који води вечно у Пакао и којег Узвишени Бог неће опростити осим ако се човек пре смрти не покаје. Ширк је супротан монотеизму и поништава сва добра дела. Примери великог ширка су: сматрање да Бог има сина, упућивање молитве неком другом мимо Богу, заветовање у нечије друго име мимо Божијег итд.

³⁷ Кур'ан, поглавље Покајање, одломак 113.

би вас патња велика због онога што сте узели. Сада једите оно што сте запленили, као допуштено и лепо, и бојте се Бога. - Бог заиста прашта и милостив је.³⁸

„Он се намрштио и окренуо, зато што је слепац њему пришао, а шта ти знаш - можда он жели да се очисти, или поучи па да му поука буде од користи. Онога који је богат, ти њега саветујеш, а ти ниси крив ако он неће да верује; а онога који ти журећи прилази и страх осећа, ти се на њега не осврћеш.³⁹

Да ли стварно мислиш да би Посланик, након што је увидео своју грешку, и искрено се покајао због неке своје речи или дела, све то јавно обзнанио на начин како је то учињено у претходним одломцима, са оволиком дозом укора? Зар није било боље за њега да целу ствар заташка и да тиме задржи позицију недодирљивости и неповредивости? Штавише, да је Кур'ан његово властито дело, могао је, када год је хтео, да сакрије оно што му није одговарало, а ако му нешто и није одговарало, онда су то већ споменути одломци. Али, како је реч о Објави, такво нешто није могло да се догоди, о чему Узвишени каже: **'и, када је у питању Објава, он није шкрт.**⁴⁰

Овај доказ су прихватили и неки оријенталисти попут Лигхтнера који је рекао:

„У једном од објављених поглавља, Бог је жестоко укорио Свога Посланика, због тога што је окренуо главу од сиромашног и слепог човека, како би разговарао са богатим

³⁸ Кур'ан, поглавље Ел-Енфал, одломци 67-68.

³⁹ Кур'ан, поглавље Намрштио се, одломци 1- 10.

⁴⁰ Кур'ан, поглавље Престанак сјаја, одломак 24.

и угледним човеком. Све то је помно забележено и обзнањено путем објаве. Да је Мухаммед лажљивац, као што то сматрају неuki хришћани, овај детаљ би, засигурно, остао сакривен.⁴¹

5 - Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, се према светом кур'анском тексту односио као тумач који трага за индицијама и између више понуђених решења бира она најлакша.

„Ако погледамо ствари због којих је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, укорен у Кур'ану, видећемо да се све оне, заправо, могу свести на једну ствар, а она је бирање опције која је подразумевала самилост према ближњима, приближавање правога пута његовом народу и придобијање противника на своју страну, а која је у исто време била далеко од сваког вида грубости, потицања сумњи у вери, наравно, онда, када је имао могућност да бира. Никада се није супротставио јасном тексту и није прешао преко њега, устрајавајући у нечему што је погрешно. Његов једини 'грех' огледао се у подузимању максималних интелектуалних напора у разумевању кур'анског текста и бирању лакше од две понуђене опције. Претпоставимо да се радило о погрешној процени у одабиру, зар у том случају Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, као и сваки други трудбеник, није имао право на оправдање и награду? Уз то треба да имамо у виду чињеницу да је Посланик, нека су

⁴¹ „Динул-ислам“ – „Вера Ислам“, Лигхтнер, 132. (Арапски превод Лигхтнерове књиге о Исламу, преводилац, Абдул-Веххаб Селим).

Божији благослов и мир над њим, одабрао решења која би одабрао сваки мудар човек, а Кур'ан га је упутио на оно што је прече и важније на Божанској ваги мудрости. Да ли то може да се сматра грехом који заслужује оволику осуду и укор? Или се ипак ради о Божијој намери да Свога Посланика, применом посебног метода одгоја и васпитања, проведе кроз највише степене робовања Њему једином?

Када је умро предводник мунафика⁴² (лицемера) Абдуллах ибн Убејј, Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, огрнуо га је у своју одећу и хтео је да му клања погребну молитву (ценазу) и да тражи опроста за њега. У том тренутку пришао му је Омер, Бог био задовољан њим, и рекао: 'Божији Посланиче, зар ћеш да му клањаш погребну молитву, а Бог ти је то забранио?' 'Мој Господар ми је дао могућност бирања, рекавши: 'Молио ти опроста за њих или не молио, молио чак и седамдесет пута, Бог им неће опростити.'⁴³ 'Ја ћу да молим за њих више од седамдесет пута.' Затим је приступио и клањао му је погребну молитву. Узвишени Бог, након тога је објавио: 'И ниједном од њих, кад умре, немој молитву обављати, нити сахранити његовој присуствовати, јер они у Аллаху и Његовог Посланика не верују и као неверници они умиру.'⁴⁴ Посланик, нека су Божији благослов и мир над

⁴² Особа која при себи има нифак назива се мунафиком. Нифак (лицемерство) у језичком смислу значи *претварање*. У термилошком смислу представља показивање ислама у спољашности уз истовремено скривање неверства и зла. Узвишени Бог је окарактерисао мунафике горим од отворених неверника, и они ће бити на самом дну Пакла.

⁴³ Кур'ан, поглавље Покајање, одломак 80.

⁴⁴ Кур'ан, поглавље Покајање, одломак 84.

њим, након овога је напустио праксу клањања погрбене молитве осведоченим⁴⁵ лицемерима. (Бележе Ел-Бухари, 4393; и Муслим, 2400)

Читај ову предају забележену у две веродостојне збирке, и реци ми шта примећујеш? Зар ти она јасно не открива две димензије Посланикове личности: ону верничку, преданост кур'анским упутама и дословна примена његових прописа, и другу, људску страну, милостиво срце, које је из првог исказа разумело могућност бирања између две ствари (тражења и нетражења опроста) и бира ону која је ближа племенитости и самилости, и не напушта је све док није објављен одломак у којем се то стриктно забрањује. Проучимо ли и друге сличне ситуације, у којима је Послаников, мир над њим, однос према Кур'ану стављен у први план, откриће нам се ове две димензије, као што ће да нам се открије апсолутни ауторитет Кур'ана, на чију одлуку не могу да утичу нечије жеље и страсти, и који обзнањује истину и јасно је одваја од неистине, поставља јасну границу између лепог и ружног, свиђало се то некоме или не, било му драго или мрско, веровао или не веровао. Вредност Кур'ана неће да повећа нечије веровање и покорност, нити ће да му умањи вредност нечије неверство и грешење. Разлика између ове две позиције (Посланикове и позиције Кур'ана) је као разлика између позиције надређеног и подређеног, господара и роба.⁴⁶

⁴⁵ Они лицемери за које је Узвишени Бог објавио Посланику, мир над њим, да су лицемери, јер само Бог зна шта се крије у срцима. (оп.рец.)

⁴⁶ „Ен-Небе'ул-азим', 28 - 30.

6 – Мухаммедово, мир над њим, приписивање Кур'ана Богу, није била лукавштина путем које је желео да оствари и ојача свој утицај и место у друштву, јер да је тако, све његове речи биле би Кур'ан и ништа од онога што је урадио или рекао не би приписао себи.

Када бисмо нешто овакво и претпоставили, тешко да бисмо за њега нашли неко разумно образложење, осим образложења за којим би можда посегнуле незналице: да евентуални разлог Посланиковог, мир над њим, приписивања Кур'ана Богу, лежи у његовој болесној жељи за наметањем властитог ауторитета и утицаја у друштву. У том случају, његове речи би добиле на тежини и вредности, и остварио би све оно што не би могао да оствари да је Кур'ан приписао себи. Овакав закључак је погрешан у својој бити и у својој основи. У бити је погрешан зато што је Посланик, мир над њим, као онај којем је Кур'ан објављен, у свом посланичком позиву, као аргумент, користио две врсте исказа: Божији (Кур'ан) и властити исказ (Суннет⁴⁷), који један другог не искључују. Напротив, чињеница да се ради о његовом властитом исказу, не умањује обавезу његовог слеђења, као што ни чињеница да говори у име Бога (наводи кур'анске одломке) не увећава ту обавезу, верник је дужан

⁴⁷ Суннет у етимолошком смислу означава, *пут, правац, обичај, традицију и начин*, без обзира био добар или лош. Суннет у термиолошком смислу је све оно што је пренесено од Божијег посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, по питању вере, његове речи, пракса, прећутно одобравање, морално-етичке особености или животопис. Суннет је, након Кур'ана, други главни извор ислама. Он је, исто као и Кур'ан објава од Узвишеног Бога, са том разликом да је Кур'ан Божија објава по значењу и речима а суннет Божија објава по значењу а речима од Посланика. Узвишени Бог каже: „**Он (Мухаммед) не говори по хиру своје – то је само Објава која му се обзнањује.**“

да му се покурава у свему што каже, а знамо да је непокорност њему уједно и непокорност Богу. Шта га је то онда спречило да све што говори припише Узвишеном Богу?

Погрешан је у својој основи јер почива на неисправној претпоставци, а она је гледање на Посланика као на било којег другог великодостојника који не бира ни начин ни средство да би дошао до циља и да би остварио своје интересе, па макар при томе морао да се послужи лажима и фабриковањем чињеница. Историја је, када је у питању наш Посланик, мир над њим, најбољи судија, онај ко завири у његову биографију, анализира његове речи и поступке, његове покрете и гестикулације, његово понашање у срџби и задовољству, у приватном и јавном животу, неће да има никакве сумње у то да је он био далеко од свих врста малверзација и преваре, лажи и обмане. Штавише искреност, истинољубивост и поверљивост биле су његове препознатљиве врлине и пре посланства, њих су посведочили његови пријатељи и непријатељи. У том смислу су и речи Узвишеног:

„Реци: 'Да Аллах није хтео, ја вам га не бих казивао нити би вас Он са њим упознао. Па ја сам пре посланства дуго међу вама боравио - зар не схватате?’“
(Кур'ан, Јунус/Јона, 16)

Веровесникову, нека су Божији благослов и мир над њим, истинитост су потврдили и његови следбеници и непријатељи. Његову истинитост потврдили су и они који су живели са њим, а исто тако и они који би га угледали по први пут, али и они који би о њему и његовим вестима нешто чули. Да ли нам треба веће сведочанство од

сведочанства његовог осведоченог непријатеља, предводника неверства у своје време, Ебу Цехла, који му је, како преноси Алија, Бог био задовољан њим, рекао у лице: „Знај да ми тебе не сматрамо лажовом, него не верујемо у оно што проповедаш.“ Бог је у поводу тога објавио одломак:

„Ми знамо да тебе заиста жалости то што они говоре. Они, доиста, не окривљују тебе да си ти лажов, него неверници поричу Божије речи.“ (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 33)

7 - У одређеним ситуацијама Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, била је потребна потпора, био му је потребан став Кур'ана о конкретном проблему или недоумици на коју он није имао одговор. Знали су проћи дани и ноћи у ишчекивању одговора, са којим би могао да изађе међу људе, али одговора није било. Зар, ако је цела ствар била у његовим рукама, није био у стању да измисли одговор од себе и тако да се реши неугодности и притиска, а он то није учинио. Нити му је долазила објава, нити се он усудио била шта да каже о томе, што само потврђује његову искреност, јер лажов се, у таквим ситуацијама, не устручава да употреби лаж.

Навешћемо неколико примера који то потврђују.

а. Преноси Ибн Аббас, Бог био задовољан њим: „Курејшије су послале Надра ибн Ел-Хариса и Укбета ибн Еби Му'ајта код јеврејских свештеника у Медини како би од њих нешто више сазнали о Мухаммеду, мир над њим, о његовим својствима и ономе што приповеда, јер су они

следбеници Књиге и имају више знања о посланицима од њих. Када су дошли у Медину, посетили су неке јеврејске свештенике и рекли су им: 'Вама је објављена Тора, и сигурно нешто знате о Мухаммеду. Ако је тако, кажите нам нешто више о њему.' Рекли су: 'Упитајте га за три ствари, ако вам одговори на њих, он је засигурно Божији посланик, а ако не буде знао одговор, онда је он лажљивац који лаже на Бога, па видите шта ћете са њим. Питајте га о младићима који су се некада давно склонили у пећину, шта се са њима догодило, казивање о њима обилује чудним стварима. Питајте га о човеку који је обишао земљу од истока до запада, и питајте га о души, шта је то. Ако одговори на ваша питања, онда је веровесник и ваша је обавеза да га следите!' Ен-Надр и Укбе вратили су се Курејшијама и обавестили су их о ономе што су им рекли јеврејски свештеници. Курејшије су затим дошли и питали су Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим, о томе, па им је он рекао: 'Обавестићу вас сутра о ономе о чему сте ме питали, а није рекао 'ако Бог да'. Отишли су од њега. Прошло је петнаест ноћи а да му Џибрил (анђео Гаврило) није дошао са објавом, па су становници Мекке дигли узбуну, рекавши: 'Мухаммед је обећао сутра да нам да одговор, а данас је петнаести дан у којему смо осванули а он нас не обавештава о ономе о чему смо га питали.' Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, растужио се због задржавања објаве, било му је тешко због онога што говоре становници Мекке, а онда му је дошао Џибрил (анђео Гаврило) са поглављем које говори о становницима пећине. У њему је укор због његове превелике туге за њима, обавештење о младићима који су се склонили у пећину,

човеку који је много путовао и о речима Узвишеног Бога:
'питају те о души.'⁴⁸

б. Прекид објаве у случају познатом као потвора

Лицемери су у том периоду ширили ружне вести о Посланиковој, мир над њим, супрузи Аиши, Бог био задовољан њом, а објава је 'каснила!' Цели случај је потрајао, а људи су препричавали једни другима шта се догодило, ствар је постала толико тешка да су душе допирале до гркљана. У свему томе Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, сачувао је прибраност и говорио је: 'О њој знам само добро.' Уложио је максималан напор како би целу ствар детаљно испитао, консултујући се са асхабима⁴⁹ и распитујући се о свему што би могло да буде значајно, и то је потрајало пуних месец дана. Једини одговор на који је наишао био је: 'Ми о њој знамо само добре и лепе ствари.' На крају јој се обратио речима: 'Аиша, до мене су допрле такве и такве вести, ако си чиста од онога што ти се приписује, Бог ће о томе да објави одломке, а ако си учинила грех, тражи опроста од Бога.'

Ове речи Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, казао је искрено из срца, и оне нам јасно кажу да је он био само човек који није знао скривено, али и толико

⁴⁸ Рекао је Сујути у „Ед-Дуррул-менсуре“, 5/357: Ову предају су забележили Ибн Исхак, Ибн Џерир и Ибн ел-Мунзир, па Ебу Ну'ајм и Ел-Бејхеки у „Делаилун-нуббувети“.

⁴⁹ Реч 'асхаби' је арапског порекла и у језичком смислу означава *другове, пријатеље, пратиоце*. У терминолошком смислу то су пријатељи и пратиоци посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, а односе се на свакога ко је познавао или видио Посланика, веровао у његова учења, и умро као муслиман. Асхаби, Бог био задовољан њима, су најодабранија генерација људи.

истинољубив да се о свему детаљно распита, не помисли и не каже осим оно што је знао. Након што их је изговорио, није успео да учини ниједан корак, а већ је објављен први део поглавља Светлост, у којем се обзнањује Аишина непорочност и чистоћа.

Шта га је то спречило, ако је Кур'ан уистину његов говор, да исте ове одломке обзнани знатно раније, у самом почетку и на тај начин избегне све ове неугодности, да сачува своју и част своје супруге, да спречи ширење смутње, и све то припише објави са небеса? Једноставно, он не зна да лаже људе, и не зна да лаже на Бога! Узвишени Бог каже:

„А да је он о Нама којекакве речи износио, Ми бисмо га за десну руку ухватили, а онда би му жилу куцавицу пресекли, и нико га између вас не би могао од тога одбрани.“ (Кур'ан, Час неизбежни, 44-47)

в. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, изгарао је од жеље да се у намазу окреће према Каби, и шеснаест или седамнаест месеци непрестано је гледао у небо не би ли му се Бог смиловао и објавио одломак о промени правца обављања намаза, али то се није десило; Узвишени Бог, и поред оволике Посланикове чежње, није спустио објаву када је он то тражио, него тек након што је прошла година и по дана од његове прве молбе.

Ел-Бера ибн Азиб, Бог био задовољан њиме, рекао је: „Посланик, нека је Божији благослов и мир над њим, се у молитви окрећао према Јерусалиму, шеснаест или седамнаест месеци, а желео је да му се дозволи окретање према Каби, па је Бог објавио: 'Видимо Ми како са

жудњом бацаш поглед према небу, и Ми ћемо сигурно учинити да се okreћеш према страни коју ти желиш: окрени зато лице своје према Часном храму! И ма где били, окрените лица своја на ту страну. Они којима је дата Књига сигурно знају да је то истина од Господара њиховог - а Бог мотри на оно што они раде.⁵⁰ Након тога почео је да се okreће према Каби."⁵¹

Да је ствар била у његовим рукама, сигурно не би чекао сав овај период и не би оклевао у нечему за чим је жудео и за чим му је срце изгарало. Али, питање спуштања објаве је у Божијим рукама и само Он може да одлучи када ће она да се деси.

8 - Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, неретко се устезао од тумачења непознате речи или целог одломка, док му не дође појашњење од Узвишеног Бога.

Некада му је објава долазила у форми апсолутног или нејасног исказа који он и његови другови нису знали да протумаче, па су чекали да им дође појашњење од Бога. Реци ми, молим те, који би разуман човек изговорио речи које ни он сам не разуме и прописао пропис чији су смисао и мудрост и самом њему непознати? Зар то није јасан доказ да је он само преносилац, а не аутор објаве, и да је само извршилац, а не наредбодавац?

Анализирајмо заједно следеће примере:

⁵⁰ Кур'ан, поглавље Ел-Бекаре, одломак 144.

⁵¹ Муттефекун алејхи, бележе Ел-Бухари, 399., Муслим, 525.

а. Послаников став према питању људске одговорности за намере (мотиве):

Када су објављене Божије речи:

„Божије је све што је на небесима и што је на Земљи! Показивали ви оно што је у душама вашим или то крили, Аллах ће вас за то питати; опростиће ономе коме Он хоће, а казниће онога кога Он хоће - Аллах све може.“ (Кур'ан, Ел-Бекара, 284)

То је изузетно узнемирило асхабе и осетили су у срцима оно што раније никада нису осетили, јер су из овога одломка разумели да ће да буду питани чак и за оно што помисле и на шта их душе њихове наговарају. Рекли су: „Божији Посланиче, у овом одломку је објављено оно што ми не можемо да извршимо.“ Посланик их је упитао: „Желите ли да кажете оно што су казали следбеници двеју књига пре вас, 'чујемо али се не поковамо', или ћете да кажете, 'чујемо и поковамо се, Господару наш, Теби ћемо се вратити?'“ Учили су ове речи, док Узвишени Бог, није објавио одломак:

„Аллах никога не оптерећује преко његових могућности: у његову корист је добро које учини, а на његову штету зло које уради.“ (Кур'ан, Ел-Бекара, 286)⁵²

Тек тада су сазнали да ће да буду одговорни за поступке срца које су могли да контролишу, за чврсте и намере које имају своју стабилност и континуитет, а не за пролазне мисли или намере које човек не може да контролише, које долазе и одлазе. Да је Посланик, нека су

⁵² Хадис је забележио Муслим, 125.

Божији благослов и мир над њим, знао тумачење наведеног одломка, он би им сигурно појаснио да је њихово разумевање погрешно и тако би олакшао њихову муку. Зар му је доликовало да их гледа у таквом стању, а он је према њима био благ и милостив? Не, он је био само један од њих који је, као и они, чекао појашњење са небеса. Само из Богу знане мудрости, одгођено је појашњење овог одломка, и само из Њему знане мудрости, на почетку 19. одломка поглавља Смак света је везник „сумме“ (затим):

„а после, Ми смо дужни да га (Кур'ан) објаснимо.“⁵³

б. Посланиково поступање у случају примирја на Худејбији:

У Бухаријевој и у другим збиркама хадиса читамо о Худејбији, догађају који нам нуди јасан доказ: Узвишени Бог дозволио је верницима борбу против оних који су им учинили неправду, на било којем месту, осим у светом подручју које окружује Мекку, ако их Курејшије не буду нападале у том подручју. Узвишени је објавио:

„И борите се на Божијем путу против оних који се боре против вас, али ви не отпочињите борбу! - Аллах, заиста, не воли оне који започињу кавгу.“ (Кур'ан, Ел-Бекара, 190)

Када су, шесте године по Хиџри, одлучили да посете Часни храм, понели су са собом оружје, у случају ако их неко нападне, да могу да се бране. Дошавши до предграђа Мекке, сазнали су да се, недалеко од њих, налазе јаке

⁵³ Кур'ан, поглавље Смак света, одломак 19.

непријатељске снаге, али то их није поколебало, јер су били потпуно спремни за борбу, штавише то им је само појачало жељу и одлучно су кренули према Каби. Донели су чврсту одлуку: ко им се буде супротставио, бориће се против њега. Курејшије су, у то време, биле исцрпљене од борби, тако да им је и та чињеница ишла на руку. Сва врата била су отворена за одлучујући напад, освајање Мекке и тријумф истине над неистином. Изненада, Посланикова, нека су Божији благослов и мир над њим, камила Ел-Касва зауставила се у месту званом Худејбија. Узалудно су покушавали да је покрену у правцу Кабе, она се није померала, као да је закована за земљу. Рекли су: „Издала нас је Ел-Касва!“ „Није нас издала, њена нарав није таква“, бранио ју је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим - „Њу је зауставио Онај који је зауставио слона.“ Тј. Узвишени Бог, који је спречио Ебрехиног слона и војску да уђу у Мекку, такође је спречио ову камилу и муслиманску војску. Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, постало је јасно да њему и његовим асхабима, Узвишени Бог неће да допусти да, ове године, победоносно уђу у Мекку. Окренуо је своју камилу у другом правцу и зауставио се у прикрајку Худејбије, где је одсео заједно са својим друговима. Одустао је од војног похода, слушајући овај Божански знак, чију мудрост у том тренутку није могао да достигне, и припремио се да, мирним путем (путем преговора), покуша од Курејшија да измоли дозволу за улазак у Мекку. У том смислу је изговорио своје познате речи:

„Тако ми Онога у чијој је руци моја душа, неће од мене да тражи ништа што представља поштовање и

величање Божијих светиња а да нећу да им удовољим у томе.“

Међутим, планови Курејшија били су сасвим другачији: њима није било у интересу да Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, ове године уђе у Мекку, мирним или војним путем. Поставили су пред њим тешке захтеве: повратак у Медину и посета Кабе тек наредне године, враћање у Мекку оних који, самовољно, прибегну код њега, и задржавање у Мекки оних који самовољно напусте Ислам и прибегну Курејшијама, али их је он прихватио и поред чињенице да су долазили од, у сваком смислу, и моралном и војном, слабијег непријатеља. Наредио је друговима да напусте обреде и врате се тамо одакле су дошли. Можеш само да замислиш како је то тешко пало друговима, који су од, превелике туге и жалости, готово порезали једни друге док су извршавали обредно бријање косе, и готово да се срца неких, чак и најугледнијих другова, нису поколебала. Говорили су једни другима: „Зашто смо прихватили да будемо понижени?“ Зар није било логично да Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, као врховни вођа, који је сам направио овакав план или је у најмању руку учествовао у његовом креирању, и који је знао тајну оваквог развоја догађаја, није појаснио својим друговима оно што они сами нису могли да докуче и да на тај начин угаси ватру смутње која се полако распламсавала? Али шта је он рекао Омеру, када га је упитао о разлогу прихватања понижавајућих услова? Рекао му је: **„Омере, ја сам Божији посланик, не супротстављам Му се у ономе што ми нареди, а Он ће ме засигурно помоћи,“** тј. ја само извршавам Његове наредбе, и једино што могу јесте да поступама у складу са Његовим

упутствима, чврсто верујући у Његову помоћ и победу. Појашњење за своје нејасноће тражили су и други асхаби, јер нико од њих није могао да проникне у суштину овог чудесног догађаја, све док није објављено кур'анско поглавље Победа у којој је дато детаљно појашњење за све њихове нејасноће. Она им је открила запањујуће мудрости и радосна предсказања, из чега су схватили да је почетни пораз и понижење, како су они доживели примирје на Худејбији, уствари јасна победа и велико освајање, и где је људско планирање у односу на Божију одредбу.

О томе Узвишени каже:

„Он је задржао руке њихове од вас и ваше од њих усред Мекке, и то након што вам је пружио могућност да их победите - а Аллах добро види оно што ви радите. Они не верују и бране вам да приступите Часном храму, и да курбани које водите са собом до места својих стигну. И да није било бојазни да ћете побити вернике, мушкарце и жене, које не познајете, па тако, и не знајући, због њих срамоту доживети - Ми бисмо вам их препустили. А нисмо их препустили ни зато да би Аллах у милост Своју увео онога кога хоће. А да су они били одвојени, заиста бисмо болном казном казнили оне међу њима који нису веровали. Кад су неверници пунили своја срца жаром, жаром паганским, Аллах је спустио смиреност Своју на Посланика Свога и на вернике и обавезао их да испуњавају оно због чега ће постати прави верници - а они и јесу најпречи и најдостојнији за то - а Аллах све зна. Бог ће обистинити сан Посланика Свога да ћете сигурно у Часни храм ући безбедни - ако Аллах буде хтео - неки обријаних глава, а неки

подрезане косе, без страха. Он је знао оно што ви нисте знали и зато вам је, пре тога, недавну победу дао. Он је послао Посланика Свога са упутом и вером истинитом да би је уздигао изнад свих вера. А Аллах је довољан Сведок!“ (Кур'ан, Победа, 24-27)

9 – Обавештење о стварима које ће да се десе тек након Посланикове смрти и о наукама које су у његово време биле непознате.

Постоји изрека која каже: „Можеш да вараш људе одређено време, можда неке људе увек, али не можеш у континуитету да вараш све људе.“

Када бисмо претпоставили да је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, успео да превари све људе у свом времену, зар није постојала реална опасност да његова превара буде кад-тад откривена, а нарочито након развитка науке и технологије. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, говорио је о космичким, медицинским и географским чињеницама, о догађајима који ће да се десе након његове смрти, о научним открићима која су у његово време била непозната, са пуном сигурношћу и убеђењем у оно што говори. Његове речи у потпуности су се обистиниле, и наука је временом, без обзира колико узрапредовала, само потврђивала и усвајала те чињенице. Није ли то доказ да Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, није говорио по хиру своје, него по објави која му је долазила од Онога који познаје тајно и јавно, и којем ништа није скривено?

Рекла је Бутер:

„Како је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, као неписмен и човек који је живео у једној примитивној (заосталој) незнабожачкој средини могао да зна за све ове чињенице, које је Кур'ан до у детаље описао, а које наука и дан-данас настоји да открије и верификује? Једино разумно тумачење јесте да је Кур'ан Божији говор.“⁵⁴

10 - Начин примања објаве у првом периоду

У самом почетку Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, журио је у примању и усвајању објаве, покретао је језик и усне желећи да што пре запамти одломке које му је Џибрил (анђео Гаврило) цитирао, и бојао се да их не заборави. Таква пракса, у припреми говора и његовој реализацији, била је страна Арапима, па и њему самом, који су вагали (дотеривали, улепшавали) сваку своју реч пре него што би је изговорили. Да је Кур'ан произашао из нутрине његове душе, он би по својој структури и извођењу, био сличан општеприхваћеној говорној пракси тог времена, и могао је, у складу са потребама, да извага сваки детаљ свог говора, до савршенства да доведе свако своје мишљење и до краја искристализује сваку своју идеју, али се он, изненада, нашао пред подуком која је морала да буде брза и обухватна у исто време. У таквој једној колотечини, детаљније разматрање усвојеног градива не би било од неке посебне користи, и да је инсистирао на њему, нити би му користило накнадно понављање да је нешто од наученог заборавио, он је био дужан да понавља слово по слово диктираног му штива, и зато се, у једној за њега

⁵⁴ „Калу 'анил-ислам“, 55.

сасвим новој ситуацији, понашао на споменути начин, тј. настојао је да што пре упамти и дословно изговори садржај објављених одломака. То је тако потрајало све док му Узвишени Бог, није дао чврсту гаранцију да ће Он да сачува (заштити) и појасни Кур'ан, као што то сугеришу следећи одломци:

„Не изговарај Кур'ан језиком својим да би га што пре запамтио.“ (Кур'ан, поглавље Смак света, одломак 16)

„И не жури са читањем Кур'ана пре него што ти се објављивање његово не заврши, и реци: 'Господару мој, Ти знање моје прошири!'“ (Кур'ан, Та Ха, 114)

Ово је само један детаљ из његове богате биографије који нам, живо, сведочи о његовој искрености и да Кур'ан није његово дело, него да му је објављен.

11- Није ли, за суд о нечијој невиности, довољно то да материјална (опипљива) стварност оповргава (одбацује) његову, и најмању, способност за почињење дела које му се ставља на терет?

Другим речима речено:

Да ли је неписмен и неук човек, употребом тадашњих примитивних технолошких и научних достигнућа, могао да састави једну сложену, садржајну и надасве фасцинирајућу књигу каква је Кур'ан? Можда ће незналице рећи: Да, његова природна надареност и духовна просветљеност омогућиле су му да јасно разликује истину од неистине, морално од неморалног понашања, добре од лоших поступака, а његова проницљивост, надахнутост и

искрено размишљање помогли су му да артикулише сваку позитивну идеју и мисао.

Ми верујемо да је он био у стању и више од тога, али их питамо: Да ли све што се наводи у Кур'ану спада у домен разумом докучивог и објашњивог? Свакако, не. Природа кур'анске семантике није таква да, у сваком појединачном случају, може да се докучи људским умом и искреном проницљивошћу, као што ћемо да видимо из следећих приера:

а. Једини начин да се сазнају вести из прошлости, којима Кур'ан обилује, јесте њихово памћење и преношење.

Кур'ан садржи велики број усмених предаја (казивања), на која не утиче то да ли је човек интелектуално надарен, талентован и да ли познаје правила научне деривације или не, она се једноставно уче и преносе са генерације на генерацију. Ономе ко није присуствовао историјским догађајима, не преостаје ништа друго него да их научи из књига у којима су они забележени или од људи који су им сведочили. Шта рећи за кур'анска казивања, у којима нас Узвишени Бог подрбно обавештава о дешавањима из далеке прошлости, на веродостојан и аутентичан начин, баш онако како су се и десила? Можда сматрате да је и историјске догађаје могуће креирати способношћу властитог ума, истанчаним осећајима и широким видицима? Или, теже од тога, да је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, био сведок свих тих догађаја, па да их је тако запамтио и забележио, или пак да је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим,

дошао у посед историјских књига, које је добро проучио и стекао детаљно знање о свему што се дешавало у прошлим генерацијама, па на основу тога саставио своју властиту књигу, иако сте, као и ми свесни, да Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, није припадао нити једној од споменутих категорија.

Анализирајмо заједно следеће одломке из Кур'ана:

„То су непознате вести које ти објављујемо. Ти ниси био међу њима када су пера своја од трске побацали да би видели који ће се од њих о Мерјем (Марији) бринути, и ти ниси био међу њима кад су се препирали.“ (Кур'ан, Имранова/Амрамова породица, 44)

„Ето то су неке непознате вести које Ми теби објављујемо, а ти ниси био са њима када су се они одлучили, и када су онако лукави били.“ (Кур'ан, Јусуф/Јосиф, 102)

„Ти ниси био на западној страни када смо Мојсију посланство поверили, а ниси био ни његов савременик.“ (Кур'ан, Казивање, 44)

„Ти пре ње ниједну књигу ниси читао, а ниси је ни десном руком својом писао; иначе, посумњали би они што лажи говоре.“ (Кур'ан, Паук, 48)

„То су непознате вести које ти Ми објављујемо; ни ти ни народ твој нисте пре овога ништа знали. Зато буди стрпљив, исход ће, заиста, у корист честитих бити.“ (Кур'ан, Худ, 49)

„Објављујући ти овај Кур'ан, Ми теби о најлепшим догађајима казујемо иако пре њега ниси заиста ништа знао.“ Кур'ан, Јусуф/Јосиф, 3)

Неисправно је да се каже да знање о именима неких посланика и народа којима су они послати, и о страшном страдању Ада и Семуда (Тамуда), и потопу Нуховог (Нојевог) народа, није било доступно арапским бедуинским племенима, јер ти ситни и уопштени детаљи људске историје мало коме да нису познати и да нису пренесени са колена на колена, са генерације на генерацију, како међу становницима урбаних средина тако и међу становницима пустиње. Ван њиховог домета могли су да остану једино прецизни и тачни детаљи и непроцењиво историјско благо сачувано у унутрашњости књига. То је драгоценост знање до којег нису могла да дођу неука арапска племена, па ни велики број истраживача. Интересантно је да у Кур'ану можемо да нађемо корисне и веродостојне детаље тог драгоценог блага, чак и оне најситније, временске, количинске и сл. У казивању о становницима пећине у књигама следбеника књиге стоји да су они тамо остали 300 сунчевих (соларних) година, а у Кур'ану 309 месечевих (лунарних) година. Ових девет година су управо разлика између сунчевог и месечевог календара. Како је неписмен и неук народ могао да зна за ову разлику и да дође до овако прецизних прорачуна?

Рекао је песник:

*Довољно ти је чуда да код неуког човека знање нађеш,
а код јетима (сирочета) одгој.*

Да, уистину је чудо да неук човек, који живи у неукој и заосталој средини, присуствује њиховим јавним дешавањима, да напорно ради како би опскрбио себе и своју породицу, да чува овце за ситну надницу, затим да се бави трговином, да нема никаквог контакта са знањем и научницима, и да тако проведе четрдесет година свога живота, и онда да изненада почне да прича о прецизним научним чињеницама које није имао од кога да чује нити научи, и о којима никада раније није говорио, да нам открије вести о претходним народима, које су учењаци вековима брижно чували у својим књигама? Хоће ли сада незналице да кажу: он је то урадио инспирисан снагом властитог срца, ума и душе. По којој је то логици дозвољено да, практично, једна сасвим нова ера људског рода започне на темељима једне пропале, заостале, а пре свега неуке и неписмене заједнице. Разумно објашњење овог наглог цивилизацијског преокрета не можемо да тражимо унутар тадашњих, спознајних, културолошких и социолошких оквира, јер на таквим темељима тешко може да се сагради било шта, а камоли овако значајна историјска чињеница. Тајна је у нечему другом. Чак су и примитивна бедуинска племена била ближа тој тајни од данашњих оспораваоца Мухаммедовог посланства, којима ни савремена научна достигнућа нити технолошки и сваколики напредак људског рода, нису помогли да проникну у ту тајну, па су рекли да је Мухаммед, по властитој инспирацији, саставио Кур'ан. Наиме, бедуини су говорили да Мухаммед долази са неком новом науком, до тада непознатом, науком која му се, ујутру и навече, диктира, од стране њима непознатих људи.

Кур'ан о томе каже:

„И, ето, тако, Ми на разне начине излажемо доказе да би они рекли: 'Ти си учио!, и да бисмо то објаснили људима који хоће да знају.“ (Кур'ан, поглавље Ел-Ен'ам, одломак 105)

„И говоре: 'То су измишљотине народа древних; он тражи да му се преписују и ујутру и навече да му их читају.“ (Кур'ан, поглавље Ел-Фуркан, одломак 5)

Били су у праву, Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је дошао са новом науком, коју је свакодневно учио, али не пред непознатим људима, него пред својим јединим учитељем, поверљивим Духом (Џибрилом – анђелом Гаврилом), мир над њим.

„Реци: 'Да Аллах није хтео, ја вам га не бих казивао нити би вас Он са њим упознао. Па ја сам пре посланства дуго међу вама боравио - зар не схватате?“ (Кур'ан, Ел-Фуркан, 16)

То је оно што имамо да кажемо у вези са кур'анским казивањима о прошлим временима и народима, а која, без икакве сумње и спора, могу једино да се спознају путем предаја и традиције, а не умним или интелектуалним вештинама, и која долазе изван, а не из унутрашњости душе.

За остатак кур'анског научног дела могло би да се каже да је докучив људском разуму и да људи својим интелектуалним способностима, бистрином ума и оштроумношћу, могу да проникну у његове тајне и мудрости. Ово би могло да се прихвати само као почетна претпоставка, и то у суштини не би био проблем, да није чињенице постојања круцијалне разлике између људске и

кур'анске спознајне методе. Људска метода спознаје карактеристична је по томе што све непознате ствари и појмове, који не могу да буду предметом спољашњег и унутрашњег опажања, посматра кроз призму већ усвојених и познатих премиса, које помажу у њиховом распознавању, дефинисању и обликовању. При томе је могуће да се користи бржи пут, а он је нагађање или процена, или дужи, који се састоји у детаљном проучавању, дедуктивном и аналогном методом закључивања.

Све што је мимо ових оквира, разуму је недокучиво, и може да се спозна једино надахнућем (објавом), или путем веродостојне посланичке предаје.

Да ли, гледано из рационалне перспективе, за кур'анска значења може да се каже да су продукт, у то време, доступних средстава и раније усвојених и прихваћених премиса?

Одговор на ово питање даћемо нешто касније, а сада ћемо, уопштено, да наведемо два примера за ову врсту кур'анских значења: први део који се тиче верско-доктринарних питања и други део који се тиче наговештења (предсказања) будућих догађаја.

б. Верске истине из домена оностраног није могуће да се докуче људским разумом.

Врхунац онога што човек може да докучи својим разумом, објективним истраживањем и снагом природне вере која је дубоко усађена у његовој нутрини, када су верске истине у питању, јесте да овај космос има свога

Створитеља, који њима управља и влада, да није створен без сврхе, него ради узвишеног и племенитог циља, и да ће једног дана да буде проживљен, како би био награђен или кажњен, зависно о томе како је поступао. Међутим, Кур'ан не стаје на овоме, него иде много даље, дајући детаљно појашњење о темељима и значењима веровања, описује почетак стварања света и његов нестанак, Рај и врсте његових ужитака, Пакао и врсте његових казни, као да их гледамо својим очима, број капија Раја и Пакла, број анђела задужених за њихово чување. Објасните нам на којој се то рационалној теорији темељи спознаја о овим прецизним математичким бројкама и детаљним описима Раја и Пакла? Истина је да до ових информација човек не може да дође снагом властитог интелекта, него се у њих или верује или не верује. Оне су истина са којом су дошле све небеске књиге у које су поверовали следбеници свих монотеистичких религија.

Каже Узвишени:

„Ми смо чуварима Ватре анђеле поставили и одредили смо број њихов као искушење онима који не верују, да се они којима је Књига дата увере, и да се онима који верују веровање учврсти.“ (Кур'ан, Покривени, 31)

„На такав начин Ми и теби објављујемо оно што ти се објављује. Ти ниси знао шта је Књига нити си познавао верске прописе, али смо је Ми учинили светлом помоћу којег упућујемо оне слуге Наше које желимо. А Ти, заиста, упућујеш на Прави пут.“ (Кур'ан, Договарање, 52)

**„Овај Кур'ан није измишљен, од Бога је - он потврђује истинитост претходних објава и објашњава прописе; у њега нема сумње, од Господара светова је!“
(Кур'ан, Јунус/Јона, 37)**

в. Будућа дешавања могу, применом аналогije и других рационалних метода, да наговесте и предвиде, а само на основу, истините и поверљиве објаве, може да се са сигурношћу тврди да ће она (или неће) стварно да се деси.

На који начин рационално размишљање може да има удела у будућа дешавања? Улога разума у предвиђању (наговештењу) будућих дешавања, огледа се, пре свега, у коришћењу ранијих искустава као полазишне платформе (основе) или светионика са којег је могуће да се осветле неки обриси (трагови, назнаке) будућности, тако што ће прецедентни или случај који се већ десио, да послужи као образац за нешто што би могло да се деси. Коначни суд о томе окружен је високим степеном опрезности и устручавања и обично је попраћен речима: „Ово је оно што ми на основу ранијих искустава и природног следа догађања, ако би се све одвијало уобичајеним током, и ако се не догоди ништа неуобичајено, можемо да предвидимо, али ништа не гарантујемо.“

Само једна од две особе може, са потпуним убеђењем и категоричношћу, да тврди да ће нешто сигурно да се деси, чак и онда када за то не постоји ни минимум рационалних претпоставки: особа која не мари за тим да ли ће људима рећи истину или лаж, што је пракса астролога и врачава, и особа која је од Бога добила поуздано обећање за

то, и уверена је да Бог неће да изневери Своје обећање, што је пракса Божијих посланика и веровесника. Њима још само може да се дода особа која дословно преноси њихове речи. Којој, од ове две категорије, припада преносилац Кур'ана, који самоуверено говори о ономе што ће да се деси за годину, неколико година, или ономе што ће да се деси у далекој будућности, или неће никада да се деси, ако знамо да се он никада није бавио прорицањем будућности, астролошким или неким другим путем, нити су му његови високи морални квалитети дозвољавали да се упусти у једну такву авантуру, користећи се њиховим средствима и методама, нити је у његовим наговештењима (предсказањима), као што је у њиховом случају, истина била помешана са неистином, исправно са неисправним. Напротив, и поред његове велике суздржаности у погледу непознатог (гајба), и нечињења, готово ни најмањег корака у правцу његовог сазнања, изрекао је речи које никада, нигде и ни на који начин нису демантоване.

Узвишени Бог о томе у Кур'ану каже:

„Они који не верују у Кур'ан, пошто им је објављен... А он је, заиста, књига заштићена, лаж јој је страна, било са које стране, она је Објава од Мудрога и хвале достојнога.“ (Кур'ан, Објашњење, 41-42)

Навешћемо неколико примера кур'анских наговештења, уз појашњење историјског контекста у којем су се она десила, како бисмо имали потпунију слику о томе да ли су постојале ближе и даље претпоставке за њихово остварење, па на основу тога могли бисмо да тврдимо да су она била продукт рационалних опсервација и душевних инспирација.

- Одломци који овој вери (Исламу) предвиђају вечно трајање, а Кур'ану гарантују трајну заштиту и чување:

„Зар не видиш како Аллах наводи пример - лепа реч као лепо дрво: корен му је чврсто у земљи, а гране према небу; оно плод свој даје у свако доба које Господар његов одреди - а Аллах људима наводи примере да би поуку примили.“ (Кур'ан, Ибрахим/Аврам, 24-25)

„Ми, уистину, Кур'ан објављујемо и заиста ћемо Ми над њим бдети!“ (Кур'ан, Ел-Хиџр, 9)

Знаш ли када су објављене ове радосне вести и наговештења? Објављени су у мекканском периоду објаве, у Мекки, када је Посланикова мисија пролазила кроз једну од најтежих фаза: десетогодишњи бојкот Кур'ана од стране мекканских првака, одвраћање других од било каквог контакта са њим, прогон и мучење малобројне верничке скупине, провођење вишегодишњих репресивних мера према њему и његовим најближима и њихово сатеривање на ограничен простор на који нико није могао да уђе нити са њега да изађе, ковање тајних и јавних завера за његово убиство итд.

Да ли у овом десетогодишњем мраку видиш макар симболичну назнаку која је уливала наду у боље сутра и која је, барем издалека, наговештавала да долази време слободног исповедања вере и дизања гласа против неправде?

Чак и да је, дубоко у свој души, веровао да постоји такав знак, да ли је, у тако тешким условима, било исправно да гаји наду у властити успех и скоро заузимање власти?

Претпоставимо и то, да је са правом гајио наду у светлију будућност своје мисије и њен коначни тријумф за време његовог живота, одакле му гаранција да ће тај успех да потраје дуго након његове смрти, када је буду запљускивали валови неизвесне будућности? Одакле му право на самоувереност када, подучен ранијим искуствима, зна да је она неодржива и да не може да издржи чињенични и тест објективне стварности?

Колико је било реформатора, пре и после њега, који су својим следбеницима обећавали куле и градове, да би се, напоследку, њихова обећања распршила попут прашине на ветру. Колико је, током историје, било цивилизација које су настале на темељима славе, доживеле свој врхунац, а затим нестале без икаквог трага и гласа о њима! Колико је књига потпуно или делимично нестало, и изгубило своју првобитну форму! Колико је Посланика убијено!

Да ли је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, био познат као човек који се поводи за лажним надама и као онај који слепо следи своју машту?

Пре посланства он није имао никаквих амбиција да постане посланик којем ће ујутру и навече да долази објава, нити је могао самоме себи да да било какву гаранцију да ће све то да потраје и да ће речи које му се објављују да буду заштићене до Судњег дана.

О томе Узвишени каже у Кур'ану:

„Ти ниси очекивао да ће ти Књига бити објављена, али, она ти је објављена као милост Господара твога; зато никако не буди неверницима саучесник!“ (Кур'ан, Казивање, 86)

„А да хоћемо, Ми бисмо учинили да ишчезне оно што смо ти објавили, и ти, после, не би никога нашао ко би ти против Нас помогао, али Господар твој је теби милостив и Његова доброта према теби заиста је велика.“ (Кур'ан, Ноћно путовање, 86-87)

Потребна је, дакле, гаранција извана коју једино може да да Господар времена који зна да превртљивост и неизвесност времена, ни у којем смислу, неће моћи да утиче на коначни тријумф објаве, Господар који држи све конце у Својим рукама, којем припада почетак и крај, и који до у детаље познаје у којем смеру ће да се одвијају ствари, од њиховог самог почетка па до краја.

И да није Божије доброте и милости, обећане у наведеним одломцима, сам Кур'ан не би био у стању да одоли немилосрдним насртајима, који са несмањеним интензитетом, трају до дан-данас. Питај историју: колико пута се окренула против заједнице муслимана, колико пута су грешници и насилници имали апсолутну власт над муслиманима, приликом чега су над њима извршили страшне злочине и покоље, силом су их терали да напусте Ислам и пригрле веру окупатора. Неколико пута палили су њихово културно и цивилизацијско наслеђе, рушили џамије, и урадили су све што је било потребно како би се замео сваки траг Кур'ану и кур'анској науци, али то није било довољно да би се угасило светло Кур'ана и да би се избрисали, или барем мало изменили његови одломци.

Штавише, упитај новинаре водећих светских листова, дневних новина, телевизијских информативних постова, колико новаца се годишње потроши како би се замео сваки траг Кур'ану и како би се људи одвратили од

Ислама разним подметањима, фабриковањем чињеница, преваром и поткупљивањем, и какав резултат на крају имају? Онај који им предвиђа Кур'ан:

„Они који не верују троше имања своја да би од Божијег пута одвраћали. Они ће их, сигурно, утрошити, затим ће, због тога, жалити и на крају ће побеђени бити. А они који не буду веровали - у Пакао ће бити потерани.“ (Кур'ан, Ел-Енфал, 36)

То је тако зато што Кур'ан, од нестанка, чува Онај који од нестанка чува небеса и Земљу.

„Он је послао Посланика Свога са упутством и правом вером да би је издигао изнад осталих вера, макар не било по вољи мушрицима⁵⁵.“ (Кур'ан, Покајање, 33)

Бог ће, заиста, да испуни оно што је одлучио, употпуниће Своје светло, издигнуће га изнад свега осталог, неће моћи да му науде његови противници, и тако ће да остане до Судњег дана.

- Зашто оријенталисти одбацују могућност Посланиковог примања објаве преко Цибрила (анђела Гаврила), када у исто време, већина њих, верује да је Посланик, који је живео далеко пре њега, Мојсије, нека су

⁵⁵ Мушриком се назива особа која чини ширк. Ширк у језичком смислу значи *приписивање, изједначавање и упоређивање*. У термилошком смислу ширк представља обожавање неког другог мимо Бога преписујући му оно што је својствено само Богу. Ширк се због тога назива и многобоштвом, и то је највећи грех који води вечно у Пакао и којег Узвишени Бог неће опростити осим ако се човек пре смрти не покаје. Ширк је супротан монотеизму и поништава сва добра дела. Примери великог ширка су: сматрање да Бог има сина, упућивање молитве неком другом мимо Богу, заветовање у нечије друго име мимо Божијег итд.

Божији благослов и мир над њим, примио Тору директно од Бога, без икаквог посредника.

- Како да се споје контрадикторности у њиховим изјавама о Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим; за њих је он, некада, геније, уметник, надарењак и надахнута особа⁵⁶ која је успела снагом свога интелекта да састави Кур'ан и утемељи исламску веру, а некада је лудак, епилептичар и верски занесењак.⁵⁷ Видиш ли како их је њихова мржња према истини навела на ове смешне и неспојиве тврдње.

Са друге стране размисли о Хатици, Бог био задовољан њом, Посланиковој супрузи, како је једноставним повезивањем ствари и својим скромним интелектуалним капацитетима, дошла до закључка да оно што долази Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, нема везе са ђаволима, лудилом нити занесењаштвом.

Када је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, први пут примио објаву и уплахирен и узнемирен вратио се кући, и затражио од ње да га покрије, она му је рекла: „Тако ми Бога, Бог тебе никада неће да остави на цедилу (неће да те понизи), јер ти одржаваш родбинске везе, подносиш онога који је свакоме на терету, удељујеш сиромасима, угошћаваш госта и помажеш у ширењу истине.“ (Бележе Ел-Бухари, 4; и Муслим, 160)

⁵⁶ „Ел-Кур'ану вел-мустешриун", Нукре, 28.

⁵⁷ „Рујетул-илсмаије лил истишрак", Ахмед Гураб, 15., „Ел-Кур'ану вел-мустешрикун", Нукре, 29.

Колико је само ово људско савршенство, оличено у лику и делу Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, било далеко од занесењаштва (фанатизма) који свог власника често зна да наведе на чудне и здравом разуму, неприхватљиве поступке; зато неки људи, приликом читања Посланикове биографије, нису могли да се одбране од схватања да је он Божији посланик.

Рекао је Томас Карлил:

„Јесте ли икада видели лажљивца који је успео да утемељи једну овакву чудновату (фасцинирајућу) веру (идеју)? Лажљивца који није у стању да сагради кућу од обичних черпића, јер не зна основне карактеристике креча, гипса и земље и њиховог међусобног повезивања. Оно што би он био у стању да направи не би била кућа, него наслаге рушевина и густа и неконтролисана мешавина разних елемената. Његова 'грађевина', која је предвиђена за становање 200.000 милиона душа⁵⁸, не би могла да издржи дугих дванаест векова, него би се срушила као кула од карата. Оно што ја знам јесте да је човек дужан у свим ситуацијама да поступа у складу са природним законитостима, у супротном природа неће да се повинује његовим пуким жељама. Лаж је оно што о њему шире неверници, без обзира колико то једни другима улепшавали и колико им се чинило истинитим, и велика је невоља да

⁵⁸ Број муслимана у данашње време достигао је цифру од преко једне милијарде, док Карлил, који је рођен давне 1795. године, говори на основу њему доступних података у то време.

људи, појединачно и колективно, бивају обмањени и заведени њиховим заблудама.“⁵⁹

Такође је рекао:

„Једна од највећих срамота савремене цивилизације јесте прихватање мишљења да је Ислам лажна вера, и да је Мухаммед један обични преварант и фалсификатор, јер светиљка упуте са којом је он дошао, ево већ дванаест векова обасјава пут милионима људи који су попут нас, и које је створио исти Бог који је и нас створио. Да ли је икада ико од ових људи, који су живели и умирали у складу са упутствима његове посланице, и чији је број импозантно велик, рекао да је она обмана и лаж? Што се мене лично тиче, ја у такво мишљење о Исламу никада не бих могао да поверујем. Да је лаж и превара могуће тако лако да се прошири међу оволиким бројем људи, практично читавим генерацијама, онда би се за већину људи могло рећи да су обичне будале, за живот да је бесмисленост и лудило, за свет да би било боље да није ни створен.“⁶⁰

14 - У доказе да Кур'ан није Посланиково, мир над њим, дело спада и временски аспект спуштања објаве: Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, није могао да бира када и у које ће му време доћи објава. Знало би да се деси да му, док је био у постељи, дође анђео Гаврило са објавом, или док спава, или док је био у друштву својих другова, на путовању, док је јахао на камили, као што би знало да се деси да му неко време узастопно долази,

⁵⁹ „Калу 'анил-ислам", 123.

⁶⁰ „Ел-Кур'ану вел-мустешрикун", Ет-Тухами Нукре, 25.

при чему је осећао одређено отежање, а онда се на одређени временски период прекине, и он се, од превелике чежње за њом, разболи.

Преноси Енес, Бог био задовољан њиме:

„Узвишени Бог је непосредно пред Посланикову смрт, у континуитету спуштао објаву, и усмртио га је у периоду у којем је објава била најучесталија.“ (Бележе Ел-Бухари, 4982; и Муслим, 3016.)

Енес, Бог био задовољан њим, каже:

„Једног дана, док смо седели у друштву са Послаником, нека су Божији благослов и мир над њим, Посланик је заспао. Затим је подигао главу смешећи се. Упитали смо: 'Шта те насмејало, Божији Посланиче?' Одговорио је: 'Мало пре ми је објављено поглавље, па је проучио: 'У име Бога, Милостивог, Самилосног! Ми смо ти, уистину, Кевсер дали, зато се Господару своме моли и курбан кољи, онај који тебе мрзи сигурно ће он без помена остати.'⁶¹Затим нас је упитао: 'А знате ли шта је то Кевсер?'“ (Бележи Муслим, 400)

Преноси Ибн Аббас, Бог био задовољан њим:

„Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, рекао је мелеку (анђелу) Цибрилу (Гаврилу): 'Зашто нас чешће не посећујеш?', па је објављен кур'ански одломак: 'А ми силазимо само по наредби Господара твога. Њему припада оно што је пред нама и

⁶¹ Кур'ан, Ел-Кевсер, 1-4.

оно што је за нама, и оно што је између тога. А Господар твој није забораван.⁶²“ (Бележи Ел-Бухари, 3218)

Џундуб ибн Суфјан, Бог био задовољан њиме, приповеда:

„Неко време анђео Џибрил није долазио Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, са објавом, што је њему тешко пало и неколико дана није устајао из постеље. Дошла је нека жена и рекла му: 'Изгледа да те је твој ђаво напустио, ево већ две или три ноћи ти никако не долази, па је поводом тога, Узвишени Бог, објавио: 'Тако ми јутра, и ноћи када се утиша - Господар твој није те ни напустио ни омрзнуо!'“⁶³ (Бележе Ел-Бухари, 4950; Муслим, 1797; и Ахмед, 18 329, а ово је Ахмедова верзија.)

Ово је било свих четрнаест доказа који оповргавају тврдњу да је посланик Мухаммед аутор Кур'ана. Циљ је могао да буде остварен и са мање доказа, али хтео сам да на једном месту објединим све доказе, како бих опоненту скучио простор за било какво реаговање.

⁶² Кур'ан, Мерјем/Марија, 64.

⁶³ Кур'ан, Јутро, 1-3.

